

Το 2008, η τιμή του αργού πετρελαίου ξεπέρασε τα 100 δολάρια το βαρέλι. Την ίδια περίοδο, από το Μεξικό μέχρι το Μπαγκλαντές και από την Κίνα μέχρι την Αίγυπτο, ξέσπασαν ταραχές με αιχμή τη ραγδαία αύξηση της τιμής βασικών ειδών διατροφής. Στον Περσικό Κόλπο, που εξαρτάται από την εισαγωγή τροφίμων, ο πληθωρισμός εκτινάχθηκε τότε στο 16%. Το Δεκέμβριο, ο Οργανισμός Τροφίμων και Γεωργίας των Ηνωμένων Εθνών προειδοποίησε ότι οι τιμές των τροφίμων ξεπέρασαν και αυτές του 2008. Αυτή τη φορά, οι πλούσιες αραβικές χώρες - με πρώτες τη Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα- αποφάσισαν να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, χρησιμοποιώντας έσοδα από την πώληση πετρελαίου για να αγοράσουν τεράστιες καλλιεργήσιμες εκτάσεις σε αφρικανικές χώρες, όπως η Αιθιοπία, το Σουδάν και η Κένυα. Τον περασμένο Νοέμβριο, ο όμιλος Τζενάν με έδρα το Αμπού Ντάμπι επένδυσε περισσότερα από 500 εκατομμύρια δολάρια σε εκτάσεις στην Αίγυπτο, στο Σουδάν, στην Αιθιοπία και στην Τανζανία. Στην περίπτωση της Αιγύπτου, μόνο το 50% της συγκομιδής θα παραμένει στη χώρα, ενώ το άλλο 50% θα μεταφέρεται στον Περσικό για κατανάλωση από τον ντόπιο πληθυσμό.

Τα οφέλη είναι πασιφανή και για τις δύο πλευρές: οι αραβικές χώρες γεμίζουν τις αποθήκες τους ενόψει πιθανής κρίσης, ενώ οι αφρικανικές χώρες γεμίζουν τα ταμεία τους. Εξίσου προφανή όμως είναι και τα προβληματικά σημεία τέτοιων συμφωνιών, καθώς η Αιθιοπία για παράδειγμα, είναι η πρώτη χώρα που έρχεται στο μυαλό κάποιου σε μια συζήτηση γύρω από τον υποσιτισμό. Κάποιοι μιλούν για «αρπαγή αφρικανικής γης» από τους Αραβες και αναζητούν τρόπους να διασφαλιστεί ότι σε περίπτωση νέας επισιτιστικής κρίσης, οι χώρες αυτές δεν θα «γονατίσουν». «Δεν είναι μόνο η αύξηση στις τιμές των τροφίμων που ανησύχησε κάποιες από τις χώρες του Περσικού. Είναι και το γεγονός ότι, την ίδια ώρα, πολλοί μεγάλοι εξαγωγείς τροφίμων αποφάσισαν να επιβάλουν απαγόρευση των εξαγωγών σε μια προσπάθεια να διατηρήσουν χαμηλές τις τιμές», εξηγεί ο αναλυτής του Οργανισμού Τροφίμων και Γεωργίας Ντέιβιντ Χόλαμ.

«Αυτό που φοβούνται λοιπόν ήταν τόσο οι υψηλές τιμές αυτές καθαυτές, αλλά και το ενδεχόμενο να μην μπορούν να διασφαλίσουν προμήθειες τροφίμων έναντι οποιουδήποτε ποσού. Σε αναζήτηση της χρυσής τομής, που θα καλύψει τις ανάγκες και των δύο πλευρών, κάποιες ΜΚΟ προτείνουν μια άλλη - πιο εύλογη- στρατηγική: την ενίσχυση της εγχώριας παραγωγής τροφίμων, με έξωθεν βοήθεια, στις χώρες του Περσικού Κόλπου και ιδιαίτερα στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και στο Κατάρ.